

ΠΑΝΔΩΡΑ.

15 ΜΑΡΤΙΟΥ, 1856.

ΤΟΜΟΣ ΣΤ'.

ΦΥΛΛ. 144.

Ὁ Κ. Α. Ρ. Ραγκαβῆς, ὀνομασθεὶς ὑπουργὸς ἐπὶ τοῦ Βασ. Οἴκου καὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων, δὲν ἔχει καιρὸν νὰ καταγίνεται καὶ εἰς τὴν σύνταξιν τῆς Πανδώρας. Ὡς ὄντα ὁμῶς ἐκ τῶν ἰδρυτῶν καὶ πρῶτον τῶν συντακτῶν αὐτῆς, παρακαλέσαμεν αὐτὸν νὰ ἐπιτρέψῃ καὶ τοῦ λοιποῦ τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ ὀνόματός του ἐπὶ τῆς κεφαλίδος τοῦ συγγράμματος τούτου.

Η ΚΡΥΠΤΗ.

—ο—

Α'.

Ἐνῶ τὸ ὥρολόγιον τῆς Σαμαρείτιδος ἐσήμαινε τὴν πέμπτην ὥραν, ἡ θύρα προτρεῖται τινὸς δώματος, κομψώτατα εὐτρεπισμένου ἠνοίχθη αἴφνης, καὶ δύο κυρίαὶ ἑντρομοὶ εἰσῆλθον εἰς αὐτό.

— Θεέ μου ! ἀνέκραξε νέα τις ὑπηρέτις, τί ἐπάθετε, κυρίαι ;

— Τί συμβάν ! ἀνερώνητεν ἡ μία ἐξ αὐτῶν, καὶ ἀνεκλίθη ὅλη τρέμουσα εἰς μέγα θρανίον.

— Ἰδοὺ τέλος πάντων εἴμεθα ἀσφαλεῖς ! εἶπεν ἡ ἄλλη. Μὲ ἐφαίνετο ὅτι δὲν θὰ φθάσωμεν ποτὲ ἐδῶ.

— Τί ἔτρεψε, λοιπὸν κυρίαι, ἐπανελάθεν ἡ ὑπηρέτις, σπεύδουσα νὰ ἀφαιρέσῃ τὸν μανδύαν ἀπὸ τῆς κυρίας τῆς.

— Συμβάν φρικῶδες ! ὑπήγαμεν ἡ Κλάρα καὶ ἐγὼ, νὰ περιπατήσωμεν περὶ τοῦ ὀρειχαλκίνου ἵππου διὰ νὰ ἰδῶμεν παίζοντας τοὺς ἀγύρτας· πιθανὸν δὲ καὶ διότι ἡ Κλάρα ἤξευρεν ὅτι ἰεὸς τις ἀπὸ τοῦ λῶσαν, ὁ Ἑρρίκος Γρανδμὼν, φίλος τοῦ ἐξαδέλφου μου Λουδόλφου Περτιεῦ

— Ὅχι δά ! εἶπεν ἡ Κλάρα ὑπολαβοῦσα· τοῦ ἤξευρα ὅτι ὁ Ἑρρίκος θὰ ἦτον ἐκεῖ ;

— Καλὰ, καλὰ ! ὅπως θέλεις· καὶ ὁμῶς ἦτον καὶ μᾶς ὠμίλησεν. Ἡμεῖς ἀκόμη μόναι, καὶ καλὰ τυλιγμέναι διὰ νὰ μὴ μᾶς γνωρίσουν. Ἀλλὰ συγχρόνως, ἰδοὺ ὁ ἀρραβωνιστικὸς τῆς Κλάρας, ὁ ἀνόητος Γαστὼν . . . Συμπάθειν, Κλάρα, ἂν ὁμιλῶ τὸσον ἐλεύθερα διὰ τὴν μελλόνυμφόν σου.